

PHẦN 27

Không hổ danh là một kỹ sư về nghệ thuật, Hồ Mộc Kỳ thay đổi phòng cho Lộ San, và trang trí vô cùng đẹp mắt, không khí trong gian phòng khiến ai khó tách cũng phải khen ngợi.

Lộ San hỏi Hồ Mộc Kỳ gian phòng này mỗi tháng thuê bao nhiêu tiền? Bao gồm cả phòng khách, và tất cả những đồ trang bị cho gian phòng thêm xinh đẹp. Hồ Mộc Kỳ chỉ cười mà không đáp.

Dọn về đây hai ngày, Lộ San vô cùng khỏe khoắn. Lắm khi nàng tưởng, đây là Kim ốc tàng kiều, Hồ Mộc Kỳ đã có vợ, Lộ San ước mong chàng đừng nghĩ đến chuyện riêng tư, mà gây thêm phiền phức.

Đến năm giờ thì Hồ Mộc Kỳ đến dùng cơm cùng bạn học, hiện giờ đã bốn giờ rưỡi nàng phải trang điểm. Đến bàn trang điểm, bỗng nhiên Lộ San cảm nghĩ, đời người không khác một màn hí kịch. Mới hôm nao lúc trang điểm phải quì gối bên chiếc bàn thấp mà thoa son đánh phấn. Hiện giờ đã biến thành một phụ nữ sang trọng.

Lộ San tự cảnh giác, cuộc gặp gỡ hôm nay vô cùng quan trọng, nếu vị bạn học của Hồ Mộc Kỳ không có ấn tượng tốt với nàng mà không buồn giới thiệu thì hy vọng sẽ tiêu tan theo mây khói. Nghĩ đến đó, nàng trang điểm vô cùng thận trọng, vì thì giờ vẫn còn nhiều, nên trang điểm cho kỹ lưỡng. nàng nhìn trong gương tự nói với mình.

Trang điểm xong, kim đồng hồ chỉ kém năm phút là sáu giờ. nàng mở tủ lấy bộ đồ mới màu không nhạt lắm mặc vào, trông giống như cô dâu mới. Nghĩ đến cô dâu mới, Lộ San nhớ mà buồn cho mình, một cô gái đã hai lần làm cô dâu mới, rốt cuộc không có người chồng nào cả. Thật đáng buồn.

Nàng mặc áo mới vào xong, đến trước kính mà xem lại một lần nữa, đang khi ngắm lại hình dáng, bỗng nghe tiếng chuông cửa reo vang. Chắc hẳn họ đã đến rồi.

Tim nàng đập mạnh, bước ra mở cửa. Quả nhiên Hồ Mộc Kỳ đến, anh có dật theo một người trai dáng người khỏe mạnh, Lộ San nhoẻn miệng tươi cười mà tiếp khách. Hồ Mộc Kỳ giới thiệu:

- Cô Hà Lộ San bạn học cũ. Anh Dương Tương Hoa cũng là bạn học.
- Hoan nghinh Dương tiên sinh, xin mời vào.

Dương Tương Hoa liếc xem Lộ San như dò xét:

- Chúng tôi đến khuấy rây cô Lộ San.

Lộ San mỉm miệng cười nói:

- Các anh đến, sợ e không đủ sức đãi đằng chu đáo chớ.

Hồ Mộc Kỳ giọng trầm trầm:

- Nếu các người cứ khách sáo mãi, đành để cho hai chân tôi mỗi rặng sẽ phản kháng tức khắc.

Cả ba cùng cười, Lộ San mời đến phòng khách, ân cần rót hai ly trà. Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! tớ gái đâu mà cô bạn quá vậy?

Tớ gái? Có bao giờ mượn tớ gái? Trong phút chốc nàng hiểu rõ dụng ý của Hồ Mộc Kỳ, chàng muốn đỡ cho nàng có mặt mày với khách. Do đó, tay nàng bung ly trà trao tận tay chàng, miệng nàng tươi cười nói:

- Cô tớ gái có việc nhà nên xin nghỉ rồi.

Chàng ngẫm hiểu nàng chẳng những đẹp lại rất thông minh. Dương Tương Hoa tiếp ly trà, và nhìn kỹ nàng quả là một phụ nữ có vẻ đẹp rất hiếm. Chàng lầy lăm lạp, tại sao từ trước không nghe Hồ Mộc Kỳ đề cập đến cô bạn học có vẻ đẹp mặn mà này. Còn Lộ San? Nàng nhận xét Dương Tương Hoa là nhân tài tuổi trẻ. Chỉ vì nàng rất kỳ vọng vào ngành ca hát, nhưng nàng nhớ lời mẹ thường nói: Những người tuổi còn quá trẻ, không nên quá tin tưởng vào họ. Ba người cùng nghĩ riêng theo ý mình, khiến cho gian nhà khách trở nên vắng lặng, giây lát sau Lộ San nói:

- Nghe anh Kỳ nói, tiên sinh đi Đài Bắc.

Dương Tương Hoa đặt ly trà lên bàn nói:

- Đúng vậy, chỉ vì công việc giải quyết sớm, nên tôi về trước một ngày.

Hồ Mộc Kỳ bèn nói cà rỡn:

- Mình tưởng đâu Dương quá ham vui mà quên về chớ? Khi tiếp điện thoại, mình không dám tin tai mình nghe rõ.

Không khí trong gian phòng khách trở nên vui nhộn, họ cùng nhau nói nói cười cười, đầy tánh chất nghệ thuật.

Bỗng nghe tiếng chuông cửa reo vang:

- Nhứt định họ mang cơm đến rồi.

Lộ San vừa nói vừa đi ra, nàng trở vô nói:

- Tôi gọi mấy món đạm bạc để đãi hai vị cùng tôi dùng một bữa.

Dương Tương Hoa nói:

- Cô Lộ San quá khiêm nhượng.

- Đúng rồi, cô bạn học cũ của tôi quá khiêm nhượng.

- Xin mời hai anh dùng!

Hồ Mộc Kỳ lại đùa cợt:

- Nếu tôi biết cô gọi quá nhiều món ăn, thì tôi không dùng bữa trưa tại nhà.

Họ cùng ngồi vào bàn ăn, Lộ San tự tay rót rượu mời, Dương Tương Hoa đưa tay cản bình rượu lại nói:

- Cô hãy để đó cho tôi, chưa bao giờ nam nhi lại để cho người đẹp rót rượu mời.

Mộc Kỳ vẫn kiên trì nói:

- Càng hay! Dương, anh không nên cướp quyền chỉ nhơn.

Lộ San đặc ý nói:

- Bạn học cũ của tôi nói rất công bình. Dương tiên sinh mời ông cứ tự nhiên.

- Hồ! Hôm nay nhứt định không làm gì cả, chỉ biết ăn thôi.

Lời nói của Dương Tương Hoa khiến Hồ Mộc Kỳ và Lộ San cùng tức cười. Bọn họ đều xưng hô như thế, Dương Tương Hoa thì gọi Hồ Mộc Kỳ bằng Hồ. Hồ Mộc Kỳ gọi Dương Tương Hoa bằng Dương. Khi còn ở đại học, bạn học thấy Hồ Mộc Kỳ và Dương Tương Hoa cùng đi với nhau, họ bảo: Kia "Dương Hồ tử" đã đến. Chỉ cần bao nhiêu đó, bạn học biết Dương Tương Hoa và Hồ Mộc Kỳ.

Qua ba tuần rượu, Lộ San muốn đứng dậy rót thêm, Hồ Mộc Kỳ cản lại nói:

- Lộ San! Dương không phải người khách xa lạ gì, kính rượu thì tôi đồng ý, nhưng đứng dậy để rót rượu thì tôi không tán thành.

Lộ San bèn ngồi xuống nói:

- Hay lắm, Dương tiên sinh, tôi không biết uống rượu, trong khi đãi khách cho phép tôi tùy tiện, nhưng ý tôi vẫn thành tâm mời khách cạn chén.

Dương Tương Hoa khen thưởng:

- Cô Lộ San nói chuyện hay quá, tôi và Hồ không thể bì kịp.

Hồ Mộc Kỳ cất cao chén rượu:

- Dương! Nên cạn chén mới đúng.

- Hồ! Có lẽ nghe nói hay, nhà ngươi cũng tùy ý muốn uống thế nào cũng được sao?

- Đương nhiên rồi! Chỉ vì mình không nhận là mình nói chuyện thua Lộ San.

Dương Tương Hoa cười cười nói:

- Cô Lộ San! Cảm phiền cô lấy kính đến cho Hồ y soi thử gương mặt của y!

Lộ San liền khởi đầu uống một hớp nói:

- Chúng ta nên tùy ý! Vừa uống vừa nói chuyện.

- Ý kiến hay. Hãy ăn cho mau lên, bằng chờ đợi, tên này sẽ thềm rõ dải đến sáu thước được.

Họ cùng nói cười thong thả không còn khách sáo nữa.

Hồ Mộc Kỳ thấy Dương Tương Hoa dùng ba ly đã chệnh choáng chàng đi thẳng vào đề:

- Dương! hãy lắng lắng mà nghe mình giới thiệu cô Lộ San...

- Hay lắm. Sẵn sàng nghe.

- Cô Lộ San chẳng những đẹp, lại sang...

- Điều đó đâu cần Hồ giới thiệu, tự mình trông qua cũng đã có nhận xét quá nhiều rồi mà.

- Mình nói chưa hết, Dương tuy biết bề ngoài thôi nhưng Dương đâu có ngờ người đẹp lại có làn hơi tuyệt diệu.

Dương Tương Hoa lộ vẻ vui mừng:

- Đúng vậy à?

Lộ San khiêm nhường:

- Vì bạn học mà anh Hồ thổi phồng, chớ em ca hát dở lắm.

- Dương! Ba má của cô Lộ San hiện đi La Mã...

Đi La Mã? Bao giờ đi La Mã? Lộ San không khỏi kinh ngạc.

Nhưng trong chốc lát nàng biết Hồ muốn thổi phồng mình, nàng tự nghĩ mà cười thâm. Hồ Mộc Kỳ không phải là Bất Ngu Bì. Dương Tương Hoa hiếu kỳ hỏi:

- Tại sao cô Lộ San không đi?

Hồ Mộc Kỳ đáp nhanh:

- Dương nhiên có nhiều lý do không đi. Cô Lộ San nhứt định mùa xuân năm tới sẽ đi cũng không muộn.

Dương Tương Hoa lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Hiện cô Lộ San đang ca diễn tại đâu?

- Em... Trong lúc Lộ San không biết trả lời thế nào cho ổn.

Hồ Mộc Kỳ cướp lời:

- Dương! Cô Lộ San chẳng những có giọng ca ngọt ngào mà có thiên tài về kiến tạo nghệ thuật ca hát nữa.

Dương Tương Hoa lộ vẻ khâm phục:

- Thật khó có người được như thế.

Hồ Mộc Kỳ lại mạnh dạn thổi phồng:

- Do đó, hôm nay tôi mạnh dạn nói rõ cơ hội khó kiếm này, cũng như đối với những bài hát đang lưu hành. Cô Lộ San là một cây ăn khách.

Đôi má Lộ San đỏ bừng nói:

- Vị lão đồng học khéo thổi phồng, thật tôi vô cùng khó chịu vì tài bộ non kém của mình.

Đối với Dương Tương Hoa, Hồ Mộc Kỳ càng thối phồng chừng nào anh ta càng tin tưởng chừng bấy, nếu muốn anh ta lợi nhanh đi tìm việc cho nàng thì càng thối phồng nhiều hơn nữa.

Hồ Mộc Kỳ nghĩ thế, lại tiếp tục thối phồng:

- Dương! Không phải tôi cố ý thối phồng, vì hiện nay thính giả rất thích loại ca "Châu Toàn" nhưng cô Lộ San là một cây ca hát loại này.

Dương Tương Hoa vừa kinh hãi vừa vui mừng:

- Thế thì hay lắm. Chính tôi là một khách mê ca hát.

- Mình cũng thích loại đó.

- Theo tôi, chắc chắn cô Lộ San hát loại Châu Hoàn thì tuyệt diệu.

- Theo ý mình, Từ nay tai của Dương sẽ có cơ hội nghe no nê.

- Cô Lộ San, có thể dùng nơi này làm sân khấu được chăng?

- Theo ý tôi, nếu có cơ hội, cô Lộ San cũng nên cho bọn ghiền này thưởng thức.

- Hay lắm!

- Dương! Cô Lộ San sẵn yêu nghề ca hát. Mùa xuân sang năm nhứt định sẽ đi La Mã rồi. Trước khi cô xuất quốc, mình khuyên cô nên lên sân khấu một phen.

Dương có thể vì mình mà tìm cơ hội cho cô Lộ San thực hiện được chăng?

- Chỉ cần cô Lộ San đồng ý, còn việc thực hiện không mấy khó khăn gì.

- Mình đã hết lời van nài, cô Lộ San mới đồng ý với mình đó chứ.

Hồ Mộc Kỳ nói đến đây rồi nhìn Dương Tương Hoa giây lát đoạn nói tiếp:

- Vấn đề là đến hát tại sân khấu nào đây?

Dương Tương Hoa trả lời:

- Để mình sẽ tìm ra biện pháp.

- Như vậy mới đúng danh nghĩa là một vị ái mộ ca hát.

Lộ San chỉ ngồi nghe chứ không chen lời vào. Không chen lời vào là thông minh. Nhưng khi cô muốn mở lời, liền bị Hồ Mộc Kỳ dùng mắt mà ngăn trở.

Dương Tương Hoa cũng có đôi phần không mấy tin Hồ Mộc Kỳ nên chàng cười cười hỏi:

- Cô Lộ San! cô cũng đồng ý lên sân khấu chứ?

Lộ San vừa tin tưởng vừa khiêm nhượng:

- Theo em nghĩ, không một nơi nào chấp nhận cái bộ mặt xấu xa của em, trừ khi hai vị giúp cho cơ hội luyện tập.

Hồ Mộc Kỳ giả bộ vui mừng ra mặt:

- Tính sao đây? Mình là Hồ Mộc Kỳ có cái biệt hiệu là Bất Ngưu Bì rồi.

Dương Tương Hoa suy nghĩ giây lát:

- Để tôi đi tìm viên giám đốc Ngũ Duy Ca sánh, vì anh ta cùng tôi có thâm tình khá lâu.

Hồ Mộc Kỳ lập tức cất chén lên:

- Lộ San! Chúng ta nên thưởng Dương một ly cảm ơn.

Lộ San nhoẻn miệng cười làm rung động lòng khách:

- Cảm ơn Dương tiên sinh giúp đỡ, Từ nay nhờ tiên sinh chỉ dạy thêm nữa.

Dương Tương Hoa rất khó xử:

- Chơi trò này làm cho mình khó xử quá.

- Rất đơn giản, chỉ cần nhà người đi tìm viên giám đốc ca sánh vài lần thì chắc chắn sẽ OK chứ gì.

- Được rồi, nhưt định chiều nay mình phải gặp ông ấy để gọi là hết lòng giúp cô Lộ San.

- Cảm ơn! Xin mời nhị vị dùng thêm.

Mời Dương Tương Hoa đến là dụng ý nhờ chàng giới thiệu cho Lộ San, nên Hồ Mộc Kỳ không bỏ qua cơ hội:

- Dương! Dầu thế nào trưa mai cũng gọi điện thoại để báo tin lành cho mình biết nhé.

- Thường gọi điện thoại ít khi gặp nhà người, nếu sáng mai có tin lành mà nhà người vắng mặt tại văn phòng thì sao?

- Nếu nhà người rảnh thì đến thăm cô Lộ San cho hay cũng được.

Lộ San ngăn:

- Sợ e làm phiền Dương tiên sinh!

- Không sao, gần đây tôi không bận chi lắm.

Như thế thì việc Dương Tương Hoa đã hoàn toàn đồng ý giới thiệu Lộ San với chủ rạp ca nhạc Ngũ Duy. Chẳng đồng ý giới thiệu thì tám mươi phần trăm chắc ý. Nhưng vấn đề quan trọng là giọng ca của Lộ San chắc ý hay không?

Dùng cơm xong, ba người cùng nói cười đàm luận thêm, vì có ước hẹn, nên Dương và Hồ cả hai cùng từ giã Lộ San. Khi tiễn khách ra cửa, Hồ Mộc Kỳ nghiêng đầu qua nhìn Lộ San mỉm cười.

Nhìn theo bóng hai người khuất dạng, Lộ San thần thờ như trong giấc mộng. Nàng không ngờ Hồ Mộc Kỳ là một tay cao thủ. Việc nào chàng cũng độ trước mà dắt đường cho nàng làm theo. Nếu lỡ bị lộ thì làm trò cười cho người đối thoại.

Lộ San đóng cửa lại, nàng vô cùng cảm kích Hồ Mộc Kỳ, nàng rất hứng thú và hát lên bài "Ngũ Nguyệt Đích Phong".

Dưới ngọn gió chiều phe phẩy, Dương Tương Hoa và Hồ Mộc Kỳ cùng đi bách bộ một đoạn đường. Dương Tương Hoa vẽ ngưỡng mộ:

- Hồ à, bạn học của bồ đẹp quá.

- Nếu tên Bất Ngưu Bì này giới thiệu bạn học thì ít nữa cũng trên 80% cá lặn nhận sa chớ.

- Không phải tánh Dương này hay bởi mớ chuyện thị phi xin cho biết Hồ phu nhơn được bao nhiêu phần trăm?

- Ý chà! Nàng đâu phải là bạn học của mình, chỉ tuân theo lệnh ca mẹ mà cưới nàng. Dương biết, mình không bao giờ làm trái ý mẹ cha, khi ông bà chọn dâu nơi nào thì mình đồng ý nơi đó. Từ ngày mẹ mình qua đời, ba mình thì tuổi khá cao, mình hết sức nhịn nhục vợ con, thế rồi trở lại thành nhu nhược. Có lúc nàng khi dễ chồng, mình vừa bực bội, vừa tức cười, chịu trường kỳ đối diện với

người đàn bà thiếu giáo dục. Dương nghĩ, tình chồng vợ như vậy còn hứng thú nổi gì chứ?

- Đừng bàn đến chuyện không vui nữa! Trong khi buồn rầu đến ngồi đàm luận với Hà Lộ San, theo ý mình, ai ngồi nói chuyện với nàng sẽ quên hết cả ưu phiền.

- Năm đó mình ở lớp cao tam, nàng vừa sơ nhị, lúc ấy tuổi nàng tuy còn bé, nhưng rất đẹp và dễ thương. Hiện giờ nàng có vẻ đẹp quyến rũ.

- Mới gặp nàng lần thứ nhất, lại phá của nàng hết một bữa ăn, lòng mình cảm thấy khó nghĩ quá đi.

- Lo gì, Dương rán giúp đỡ cho nàng. Muốn đưa nàng góp mặt vào làng ca nhạc là theo ý mình, chứ nàng chỉ ngần ngơ nhàn hạ tại nhà không hề nghĩ đến.

- Thật nàng muốn đi La Mã hả?

- Ba má nàng đã đi rồi, nàng chưa đi, và có lẽ sẽ không đi.

- Vì sao? Có dây ái tình trói buộc nàng?

- Không, theo ý nàng thì sinh hoạt tại nước nhà có ý nghĩa hơn, nên nàng không đi chứ.

- Câu nói đó xuất phát từ cửa miệng nàng?

- Mình ăn lộc gì mà thổi phồng nàng chứ?

- Trước mắt chúng ta khó tìm ra người phụ nữ như vậy.

- Nàng thích ca hát, lúc nào ca hát lên thì vui vẻ. Nàng đã gửi thư cho ba má nàng biết là không đi La Mã.

- Hay lắm, Hồ nè, mình rất ngại một điểm về giọng ca của nàng...

- Giọng ca nàng tuyệt diệu quá đi. Dương không tin thì bảo nàng hát thử trước mặt giám đốc rạp cho mà xem.

- Ước mong đúng theo lời Hồ nói.

- Nàng hát về loại Châu Toàn thì chuyên môn.

- Biết rồi. Ngày mai mình gặp nhau bằng điện thoại.

Vừa đến phòng giám đốc ca sảnh, Dương Tương Hoa thấy viên giám đốc Hứa Thế Lâm lắc đầu vẻ mặt buồn dầu dàu, chàng hỏi:

- Lão Hứa! Có việc gì mà trông lão không được vui vậy?
- Ý chà! Đừng đề cập đến nữa. Mời ngồi.
- Có thể cho mình biết việc gì vừa xảy ra?
- Tuy anh không hưởng lương hướng của rạp Ngũ Duy, nhưng đối với tôi, anh là một Cố vấn cao cấp, dĩ nhiên phải cho anh biết.
- Có lẽ chuyện xảy ra do bà nhà...
- Không, gần đây bà ấy không còn lòng lên như sư tử cái nữa. Mà mình đang bực một cô ca nữ cáo bệnh ra đi.
- Chỉ một cô?
- Nếu cô nào ra đi thì mình không hề than thở, đằng này cô Tiểu tước Vân mà ra đi thì mình không thể chịu nổi. Anh đâu có biết hai đêm qua trong rạp khán thính giả không được 60%.

Dương Tương Hoa ngậm vui mừng, vấn đề này cũng do trời sắp đặt. Chàng bèn vỗ ngực nói:

- Lão Hứa! Kẻ này có cách giúp lão.
- Trừ thầy thuốc ra, căn bệnh của Tiểu Tước Vân không ai có thể lo giúp được.
- Điều đó không đáng gì lo ngại.
- Anh nói chuyện nghe rẻ khô hà.
- Một con chim Tiểu Tước Vân mang bệnh ra đi, tại sao mình không tìm một con chim khác thay vào.
- Trong nhất thời biết đâu mà tìm?

- Mình có một con chim nhỏ, chỉ đặt vấn đề lương hướng hậu một chút, cam đoan sẽ đông nghẹt rạp.

- A! Vậy mà quên đến đề nhờ anh lo điều đó.

- Lúc nào cần nàng đến hát thử.

- Càng sớm càng hay, hiện giờ nàng đang hát tại đâu? - Khỏi hỏi nhiều, khi anh thấy nàng nhứt định sẽ giựt mình mà xỉu cũng không chừng. Nàng chẳng những có giọng hát thiên phú, trình độ nghệ thuật cao. Mùa xuân năm tới sẽ đi La Mã. Trước ngày xuất dương, nàng muốn cống hiến cho nước nhà thưởng thức nghệ thuật của nàng. Đối với anh, chắc chắn là vận may đưa đến.

- Biết nàng có đáp ứng lời mời của mình không?

- Có tên Tiểu Dương này thuyết phục thì điều đó không đặt thành vấn đề quan trọng cho lắm.

- Ước mong đúng theo lời anh, thì hay lắm.

- Nàng chuyên hát loại Châu Toàn. Nè! Nếu cần mình sẽ đi rước nàng đến đây cho ông Giám Đốc nghe thử.

- Nàng chịu đến không?

- Nếu nàng có tại nhà thì nhứt định mình rước nàng đi ngay.

- Tôi đặt tất cả tin tưởng vào Tiểu Dương.

- Anh chờ tôi đi rước nàng.

- Khi nàng đến, anh thấy cần mời nàng lên sân khấu hát thử vài bản có nên không?

- Được rồi, anh hãy rón chủ ý mà nghe.

- Tiểu Dương đi bây giờ?

- Tiểu Dương này xem việc của lão Hứa như việc nhà của mình vậy. Đi nhé.

- Tiểu Dương, hy vọng anh "mã đáo thành công".

Dương Tương Hoa vội vàng nhận chuông. Lộ San ra mở cửa, nàng cảm nhận ngoài sự tưởng tượng của mình:

- A! Dương tiên sinh thật tôi không ngờ. Mời vào.
- Cô Lộ San! Tôi đến để báo tin.
- Cám ơn. Mời ngồi!
- Cô Lộ San! Xin đừng rót nước, tôi uống đã quá nhiều.
- Không lẽ khách đến lại chẳng mời trà nước.

Dương Tương Hoa ngồi xuống nói:

- Tôi đã tiếp xúc với người bạn Giám đốc rạp Ngũ Duy, sau cuộc đàm luận, anh ấy có nhã ý mời cô chiều nay đến hát thử.
- Được rồi, chiều nay tôi cũng rảnh.

Dương Tương Hoa càng cao hứng:

- Theo ý tôi thì cô chỉ ca cho ông Giám đốc nghe thì đủ rồi. Nhưng ông ấy muốn cô lên sân khấu để giàn nhạc họ hỗ trợ thêm cho giọng ca của cô.

Lộ San trầm nghĩ, mình chưa quen lên sân khấu, nhưng khi còn học, không một lần hội họp nghệ thuật nào mà thiếu giọng ca của mình. Do đó nàng khiêm tốn:

- Lên sân khấu không thành vấn đề, chỉ e đến lúc đó hát không được hay mà thôi.
- Đừng khách sáo nữa, chúng ta hãy đi nào!
- Chờ em thay y phục.

Phòng khách và phòng ngủ của nàng chỉ cách một tấm vách, nàng vừa đổi y phục vừa nói chuyện với Dương Tương Hoa:

- Dương tiên sinh, tôi có một lời yêu cầu nhỏ, không biết ông có đồng ý không?
- Chỉ điều nào thực hiện được thì không bao giờ tôi từ chối.
- Khi đến trước mặt Hứa Giám Đốc, tôi muốn dùng một danh hiệu riêng.

- Hay lắm chứ.
- Xin ông giới thiệu tôi là ca sĩ Lộ Minh.
- Lộ tức là Lộ Châu Minh tức là quang minh?
- Phải rồi.
- Được, danh hiệu đó nghe hay lắm.

Trang điểm xong, nàng ra trước phòng khách, cười bẽn lễn nói:

- Thật có lỗi, để cho ông chờ đợi lâu.
- Cô Lộ San, à không, Lộ Minh thật đẹp.

Mười phút sau, Dương Tương Hoa dắt Lộ San đến văn phòng của Hứa Thế Lâm, chàng giới thiệu:

- Đây là Hứa Giám Đốc. Còn đây là cô Lộ Minh ca sĩ.

Cặp mắt chuyên môn của Hứa Thế Lâm rất bén nhạy, tuy anh ta chưa nghe Lộ San hát, nhưng đối với sắc vóc của nàng, anh ta rất khen ngợi. Lâm cười vồn vã nói:

- Cô Lộ Minh, mời cô ngồi. Chiều nay xin mời cô lên sân khấu trình diễn vài bản ca, chẳng những giúp cho bản sảnh vinh diệu mà cũng cho khách hiếu ca có điểm phúc thưởng lắm nữa.

Lộ San tỏ vẻ khiêm nhượng:

- Chỉ e cho Hứa Giám Đốc sẽ thất vọng.

Dương Tương Hoa hồi thúc:

- Chúng ta hãy mời cô Lộ Minh đi thử giọng đi nè!
- Được, cô Lộ Minh, xin cô cho tôi biết cô hát bản gì?

Lộ San nhìn Dương Tương Hoa, chàng hội ý nói:

- Cô Lộ Minh chuyên hát loại Châu Toàn, riêng tôi đây cũng thuộc vào giới mê loại Châu Toàn ca. Theo ý tôi...

Lộ San tiếp lời:

- Xin hát bài "Ngũ Ngoạt Đích Phong" và "Úc Lương Nhân".

- Hay lắm! Mời cô theo tôi.

Giây lát sau, máy phóng thanh giới thiệu:

- Xin thông báo cùng quý vị yêu ca nhạc một tin mừng. Chúng tôi vừa mời ca sĩ Lộ Minh đến trình diễn thường xuyên tại bản rạp. Cô Lộ Minh xin cống hiến cho quý khán thính giả thưởng thức bản Ngũ Ngoạ Địch Phong. Đây cô Lộ Minh.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Lộ San chậm rãi bước ra, nhìn khán giả nhoẻn miệng cười duyên. Nàng theo tư thế của người đã từng lão luyện sân khấu đứng trước máy phóng thanh mà hát...

Lộ San hát dứt bản Ngũ Ngoạ Địch Phong. Ngoại sự tưởng tượng của mọi người, toàn thể khán giả vỗ tay muốn vỡ rạp, tiếng hoan hô không dứt. Giới yêu nhạc bị sắc đẹp và giọng ca của nàng làm cho họ mê mẩn tâm hồn.

Tiếp theo đó, máy phóng thanh lại giới thiệu: Sau đây, cô Lộ Minh sẽ hiến quý vị bản Úc Lương Nhân. Tiếng vỗ tay lại nổi lên, nàng bước ra sân khấu chào khán giả lần nữa và tiếp theo đó, hát bài Úc Lương Nhân...

Nàng đã thành công và thâm phục cảm tình khán giả trọn vẹn. Bỗng Hứa Thế Lâm bước ngay lên sân khấu cúi chào khán giả nói:

- Thưa quý vị! Giọng hát của cô Lộ Minh có lẽ không phụ lòng quý vị. Từ ngày Tiểu Tước Vân ngã bệnh đến nay, bản hí viện vô cùng lo lắng, đến nay mới tìm được Lộ Minh ca sĩ thay vào. Bản hí viện không ngại tốn kém, mời cô Lộ Minh hát thường trực kể từ đây. Xin quý vị hãy mua vé trước, để chọn chỗ tốt. Có điều chi sơ sót xin nhờ chỉ giáo, bản hí viện rất tạ ơn.

Tiếng của viên Giám đốc vừa dứt, không khác nào một chất kích thích tố chích vào huyết dịch của khán giả. Một tràng pháo tay kéo dài hơn mấy phút đồng hồ.